Paolo Roversi

ZÁVISLOST

Nervydrásající hra začíná

KNIHA ZLIN

Závislost

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

KNIHA ZLIN

Paolo Roversi
Závislost – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

thrill

Paolo Roversi

ZÁVISLOST

Přeložila Tereza Sieglová

KNIHA ZLIN

Tento příběh je smyšlený. Postavy i zmíněná místa vymyslel autor a mají za úkol dodat vyprávění na věrohodnosti. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi, místy či postavami je čistě náhodná.

Maxovi,
který viděl, jak se tento příběh rodil a rostl.
Tato kniha je pro tebe, můj příteli, ať jsi teď kdekoli.

Last thing I remember, I was
Running for the door
I had to find the passage back
To the place I was before
"Relax" said the night man
"We are programmed to receive
You can check out any time you like
But you can never leave!"

EAGLES, Hotel California

If your day is gone
And you want to ride on
Cocaine
Don't forget this fact
You can't get it back
Cocaine
She don't lie
She don't lie
She don't lie
Cocaine

ERIC CLAPTON, Cocaine

ADDICTED: adjective; devoted or given up to a practice or habit or to something psychologically or physically habit-forming (usually followed by to): to be addicted to drugs.

ZÁVISLÝ: přídavné jméno; oddaný nebo odevzdaný postupu nebo návyku nebo něčemu psychologicky nebo fyzicky návykovému (obvykle se pojí s předložkou na): být závislý na drogách.

Prolog

Offenburg, Německo. 1994

Komisaři Jürgenovi Fischerovi se to jméno, Černý les, nikdy nezdálo tak přiléhavé jako tehdy na Štědrý den. Označovalo obrovský les, který obklopoval a svými mohutnými jedlemi pohlcoval obce i silnice Bádensko-Württemberska, které se rozkládá v rozlehlé oblasti táhnoucí se několik stovek kilometrů od severu na jih. To přízvisko samozřejmě získal díky své bujné vegetaci, v té chvíli ale byla nejdominantnější barvou krajiny bílá.

Před několika hodinami se snesla noc a sníh padal bez přestání už od rána.

Fischerovy těžké pohorky se bořily do sněhu až po kotníky, takže chůze byla obzvlášť namáhavá. Spolu s policejním komisařem tu byl Konrad Berger, zkušený průvodce, který přestože znal ta místa jako své boty, při hledání správné cesty nadával. Fischer si pamatoval, jak v jednom z průvodců pro turisty, které se prodávaly od Freiburgu až po Stuttgart, četl, že v téhle oblasti je více než dvacet kilometrů pěšin a výletních tras – tedy vzhledem k panujícím atmosférickým podmínkám skutečný labyrint. Nemluvě o tom, že v té tmě a hustém sněžení to vypadalo, jako by šli nějakou opuštěnou krajinou na Aljašce, a ne v ráji jako stvořeném pro příjemné procházky v samém srdci Německa.

Ostatně tahle oblast ani nespadala do jeho působnosti, jenže kolegové z Freiburgu, kteří už i tak měli nedostatek lidí kvůli prázdninám, zůstali odříznutí z důvodu hustého sněžení, a tak ta nepříjemná povinnost připadla jemu. Zavolali mu, když byl na půli cesty mezi Baden-Badenem a Offenburgem, kde bydlela jeho sestra Adelmute. Jako každý rok jel na svátky k ní.

Jeho nadřízení věděli, že to vezme. Fischer neměl manželku ani děti, takže se ho vánoční atmosféra nedotýkala a klidně mohl pracovat i na Štědrý den.

„Jürgene, je třeba provést kontrolu, rutinní záležitost. A vzhledem k tomu, že jsi na cestě do Offenburgu, jsi nejblíž… Půjde s tebou zkušený průvodce, aby ses v těch lesích neztratil."

Policista sice nemohl odmítnout, ale právě toho začínal litovat.

Sněhová vánice ne a ne přestat a světelná stopa, kterou na obloze zanechala světlice, co tohle všechno spustila, už před drahnou chvílí zmizela. Berger a kluci ze záchranné služby měli naštěstí čas určit přibližně místo, odkud byla světlice vypálena, a právě tam teď Fischer s průvodcem mířili.

Nevěděli, co mají očekávat. Mohlo se jednat o cokoli: někomu se mohlo udělat špatně a v tom případě by Konrad díky svému výcviku pacienta stabilizoval, načež by počkali na pomoc. Pokud se ovšem stalo něco jiného, byl tu Fischer se svým odznakem a pistolí…

Když v téhle oblasti nastala nějaká nouzová situace, bylo poměrně rozšířenou praxí přivolat pomoc odpálením světlice, jaké na moři používají lodě v nouzi. Například když nefungovalo telefonické spojení, anebo když obyvatelé chat hluboko v lesích ani žádný telefon neměli. Několik rodin žilo v úplném srdci Černého lesa prakticky v divočině a možná, že některá z nich teď měla problém.

Oba muži pomalu postupovali mezi kmeny vysokých stromů a brodili se stále přibývajícím sněhem. Průvodce držel

v pravé ruce buzolu a hledal nejlepší cestu k vytipovanému místu. V levé měl malou baterku, kterou osvětloval bílou přikrývku před nimi.

Šli po něčem, co za normálních okolností měla být vyšlapaná pěšina, ale v téhle situaci to byla jen záplava sněhu, kterou se sotva dalo projít.

Fischer se sám sebe ptal, zda jdou opravdu správným směrem. A co vlastně mají hledat? To nebylo jasné. Od vypálení světlice už uběhly čtyři hodiny, což by byla pro někoho, kdo z posledních sil zavolal o pomoc, úplná věčnost…

Po dalších dvou hodinách námahy se konečně dostali k cíli. Berger se rychle rozhlédl, pak se vyděšeně otočil k policejnímu komisaři a ukázal přitom na něco před sebou. Slabé světlo jeho kapesní baterky osvětlilo rudou skvrnu na sněhu. Na první pohled to mohlo vypadat jako zraněné zvíře. V Černém lese se něco takového stávalo často – predátoři a kořisti spolu vedli věčný boj o přežití. Mohlo se jednat o jelena nebo srnce napadeného vlky. Fischer se o krok přiblížil. Oběť neměla tlapy ani kopyta, nýbrž pár obrovských bot s protisklzovou podrážkou.

Sníh najednou přestal padat. Až teď si policista všiml nesmírného a soucitného ticha, které je obklopovalo. Před jeho zrakem se otevírala malá mýtinka ohraničená hustým lesem, dokonalý kruh obklopený jedlemi. Uprostřed scény znepokojivá rudá kaluž.

Průvodce rozsvítil reflektory, které nesl v batohu. A právě tehdy Fischer uviděl hrůzu, na kterou nezapomene do konce svých dnů…

1

Ženeva, Švýcarsko. Současnost

Rebecca Starková okouzleně hleděla, jak se proud vody uprostřed ženevského jezera mocně zvedá k nebi. Toho rána na konci dubna si připadala jako ve snu: soukromý tryskáč ji vyzvedl v Londýně, aby ji dopravil na schůzku. Když na letišti London City Airport nastupovala, lilo jako z konve, ve Švýcarsku ji pak uvítal vlahý slunečný den.

Teď seděla v designovém křesle uprostřed luxusní reprezentativní kanceláře s velikými okny. Naproti ní, za skleněným psacím stolem, trůnil Gregorij Ivanov, ruský ropný magnát, kterého poznala před necelým rokem, když se u ní léčil.

Ivanov byl vysoký a uhlazený šedesátník s šedýma očima a kratičkými vlasy stejné barvy. Na sobě měl tmavý oblek šitý na míru, bez kravaty, a zlaté hodinky, které si skoro jistě koupil v jednom z mnoha zlatnictví ve městě. Zatímco poslouchala, jak mluví, Rebecca se ve vzpomínkách vrátila k celkem osmi týdnům, během nichž byl tento muž jejím pacientem. Tehdy v něm nebylo ani stopy po sebejistotě a rozhodnosti, které teď dával na odiv.

Když se s ním setkala poprvé, ve své ordinaci v Kensingtonu, měla před sebou muže s propadlým obličejem, uhýba-

výma očima a rezignovaným výrazem, kterého jeho neřest přímo fyzicky sužovala.

Právě v tu chvíli si Rebecca uvědomila, že jí Ivanov položil otázku.

„Promiňte?"

„Říkal jsem, že se asi ptáte, proč jsem se s vámi chtěl tak naléhavě setkat…"

Žena neodpověděla. Omezila se na nepatrné kývnutí hlavou.

„Jak víte, jsem velmi bohatý a těším se také pověsti schopného podnikatele. Ale teď mám v plánu něco, na čem nechci vydělávat. Tedy, alespoň ne hned, člověk všechno dělá pro svůj osobní prospěch, ne? Řeknu vám to na rovinu, paní doktorko: chtěl bych, abyste stejnou pomoc, jakou jste poskytla mně, mohla nabídnout i jiným. Mým přáním je, aby vaše metoda přinesla užitek a vyléčila co nejvíc lidí, za nějaký rozumný poplatek samozřejmě."

Rebecca se na něho tázavě zadívala, stejně tázavě, jako by se šachista zadíval na protivníka při čekání na rozhodující tah.

„Nabízím vám, abyste pracovala pro mě. Zajímá vás to?"

Ona se na něho znovu, trochu nevěřícně, ale v podstatě obdivně podívala. Mohla mu věřit?

Podle lékařské karty, kterou mu psala ona sama, ano: byl úplně vyléčený. Dlouhých osm měsíců neprodělal žádnou recidivu a už od pohledu vypadal jako zdraví samo. Bohužel vzhled často klame, jak se během let naučila. Zvlášť když má člověk co do činění s takovými nemocemi, kterými se zabývala ve své ordinaci. Každý pacient se stane schopným podvodníkem a dokonale ovládne lež, aby svou posedlost udržel před ostatními v tajnosti.

Ivanov se postavil a Rebecca cítila povinnost udělat to samé. Přistoupili k třpytícímu se oknu zahřívanému paprsky slunce.

„Vaše metoda je úžasná, paní doktorko. Vy jste úžasná! Proto jsem se rozhodl pro tuhle investici!"

Rebecca nevěděla, jestli se má cítit polichoceně, nebo vyděšeně.

Celou cestu letadlem si kladla otázku, proč ji Rus tak naléhavě shání. Zavolal jí včera večer a naléhal tak dlouho, než svolila a přistoupila na setkání. Musela si přeobjednat spoustu pacientů, ale Ivanov ji ujistil, že jí dá pět tisíc liber jen za způsobené potíže. Na výdaje tenhle muž opravdu nehleděl. Před vchod do jejího domu v Allen Street ji přijela vyzvednout limuzína. Spousta kolemjdoucích zvědavě přišla blíž a někdo si ji dokonce vyfotil na mobil, protože si asi myslel, že je slavná. Samými rozpaky celá červená nastoupila a řidič za ní s malou úklonou zavřel dveře. Auto ji pak dovezlo na letiště, kde na ni čekal Piper se zapnutými motory. Vzhledem ke vší té nákladné péči se Rebecce honily hlavou nejrůznější hypotézy: za nejpravděpodobnější považovala nenadálou Ivanovovu recidivu, která vyžadovala okamžitou lékařskou konzultaci bývalé psychiatričky. Podobné vrtochy jsou typické pro zámožné lidi, kteří si myslí, že mohou všechno urovnat a vyřešit pomocí peněz.

Teď se ale cítila nesvá. Setkání s bývalým pacientem, který byl ve výtečné formě, a dokonce jí nabídl práci, ji úplně vyvedlo z míry. Snažila se získat čas, aby pochopila, oč tu běží.

„Pro investici do mě?"

„Přesně tak. Víte, musím vám skutečně složit kompliment, paní doktorko Starková, nemyslel jsem, že by to mohlo fungovat, ale jen se na mě teď podívejte!"

Prohlédla si ho. Ivanov se nepřestával usmívat jako účinkující v televizní reklamě, a to u něj nebylo obvyklé – během léčení to nikdy nedělal. Rebecca vždy jednala s mužem s příšernou náladou, který se pokaždé zdráhal uposlechnout její pokyny. Nakonec se jí ho ale zásluhou trpělivosti a oddanosti podařilo získat na svou stranu, přesvědčila ho, aby jí

i jejím metodám důvěřoval. A dokázala ho vyléčit. Nebo alespoň mu vrátit jistou stabilitu, vzhledem k tomu, že některé patologie nikdy nevymizí úplně. Jak vysvětlovala při mnoha příležitostech, metoda Stark dokázala udržet patologie pod kontrolou, nikoli je úplně potlačit; stejně jako se odnaučený alkoholik musí neustále vyhýbat lahvi…

„Skutečně jsem vás nikdy neviděla v takové formě," připustila.

„Cítím se plný energie a nápadů, víte? I když se vám musím přiznat, že se obvykle nerad spoléhám na tak mladé lidi, jako jste vy, když investuju tak velké peníze…"

Rebecca se usmála. „Mladé, ale zkušené! Jak víte, je mi třicet osm, z toho jsem patnáct let pracovala na případech, jako je ten váš, a pečlivě je zkoumala."

Ivanov přikývl.

„Jsem velmi spokojená s výsledky, které mám," navázala psychiatrička a zadívala se mu do očí, „a váš případ je asi tou nejdůležitější metou, které jsem dosáhla."

„Chcete říct, že přijímáte?"

„Nejdřív mi to vysvětlete podrobněji, jestli vám to nevadí."

„Ale ovšem!"

Rus vyndal z kapsy saka malý ovladač. Stiskl tlačítko a celá kancelář se začala před jejími zraky měnit: okna zahalily těžké závěsy a ze stropu se spustilo promítací plátno a hypermoderní projektor.

„Dovolte, abych vám to ukázal na videu. Víte, lidé jako já rádi vidí na vlastní oči to, do čeho investují. Rádi si na to sáhnou. Domníval jsem se, že by se to mohlo líbit i vám."

Ukázal na koženou pohovku na druhé straně kanceláře. Když se oba usadili, spustil projekci.

Na prvních záběrech, určitě pořízených dronem, byla vidět zelená a bujná venkovská krajina, potom, jak se postupně přibližovala země, se kamera zaměřila na starobylé rodinné sídlo obklopené poli a olivovými háji.

To je ale nádherné místo, pomyslela si Rebecca.

Ivanov videoprojekci zastavil. Nehybný obraz připomínal pohlednici: starobylé zdi, na které vrhají stín palmy a opuncie, ve všech oknech květiny, teplé barvy kolem sídla ponořeného do bohaté vegetace.

„Líbí se vám to?"

„Nesmírně. To je nějaký statek?"

„Ne tak úplně. Nachází se na jihu Itálie v Apulii, přesněji v oblasti horního Salenta. Stavby tohoto typu se tam nazývají masserie. Koupil jsem ji loni a v posledních měsících jsem ji nechal kompletně zrekonstruovat. Pochází ze 16. století a po pět století to byla venkovská usedlost a hospodářství. Chtěli tu udělat luxusní hotel, ale já jsem je předběhl, protože podle mě je to ideální pro naše účely. Krásné místo, že?"

„Nádherné, ale nechápu, co to má co dělat se mnou…"

„To pochopíte za okamžik."

Ivanov znovu zmáčkl tlačítko a spustil tak něco jako televizní spot.

Obraz starobylé usedlosti vystřídalo v rychlém sledu mnoho dalších, mistrovsky sestříhaných obrazů – lidí různých etnik, mužů i žen se zachmuřenými a ustaranými obličeji. Tyhle záběry byly rozzostřené, jako kdyby je někdo točil tajně v nějakém velkoměstě. Pak je vystřídaly záběry na elegantně zařízený a světlý interiér usedlosti, po nichž následovaly východy a západy slunce zachycené z jednoho z oken sídla. Následně přišly na řadu panoramatické letecké záběry tisíciletých olivovníků v okolí, kopcovité krajiny a sytě modrého moře na obzoru. V tu chvíli sled obrazů zpomalil a Rebecca se začala cítit dobře a uvolněně. Bezpečné místo, kam se uchýlit. Nakonec v reproduktorech zazněl teplý a svůdný ženský hlas.

„Chcete se úplně – a na vždycky – zbavit svých posedlostí, chorobných tužeb a neřestí, které vám otravují život? Sunrise je místo, kde se znovu narodíte! Zavolejte nám, je to zdarma!"